

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ
της 2ας Απριλίου 1998 *

Στην υπόθεση C-321/95 P,

Stichting Greenpeace Council (Greenpeace International) κ.λπ., εκπροσωπούμενοι από τους Philippe Sands και Mark Hoskins, barristers, ενεργούντες κατ' εντολή των Leigh, Day & Co., Solicitors, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο Jean-Paul Noesen, 18, rue de Glacis,

αναιρεσείοντες,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση αναιρέσεως που ασκήθηκε κατά της διατάξεως που εξέδωσε στις 9 Αυγούστου 1995 το Πρωτοδικείο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (πρώτο τμήμα) στην υπόθεση T-585/93, Greenpeace κατά Επιτροπής (Συλλογή 1995, σ. II-2205), με την οποία ζητείται η αναίρεση της διατάξεως αυτής,

όπου ο έτερος διάδικος είναι η

Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τον Peter Oliver, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Carlos Gómez de la Cruz, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

υποστηριζόμενη από το

Βασίλειο της Ισπανίας, εκπροσωπούμενο από τον Alberto José Navarro González, γενικό διευθυντή της υπηρεσίας νομικού και θεσμικού συντονισμού, και την Gloria Calvo Díaz, abogado del Estado, της υπηρεσίας κοινοτικών διαφορών, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο την Πρεσβεία της Ισπανίας 4-6, boulevard E. Servais,

παρεμβαίνον,

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ,

συγκείμενο από τους G. C. Rodríguez Iglesias, Πρόεδρο, C. Gulmann, H. Ragnemalm και M. Wathélet, προέδρους τμήματος, G. F. Mancini, J. C. Moitinho de Almeida (εισηγητή), P. J. G. Karpeyn, J. L. Murray, D. A. O. Edward, J.-P. Puissochet, G. Hirsch, P. Jann και L. Sevón, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: Γ. Κοσμάς
γραμματέας: R. Grass

έχοντας υπόψη την έκθεση ακροατηρίου,

αφού άκουσε τις αγορεύσεις των διαδίκων κατά τη συνεδρίαση της 17ης Ιουνίου 1997, κατά την οποία η Stichting Greenpeace Council (Greenpeace International) κ.λπ. εκπροσωπήθηκαν από τους Philippe Sands και Mark Hoskins, η Επιτροπή από τον Peter Oliver, και το Βασίλειο της Ισπανίας από τον Luis Pérez de Ayala Becerril, abogado del Estado,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 23ης Σεπτεμβρίου 1997,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

- 1 Με δικόγραφο που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 16 Οκτωβρίου 1995, οι Stichting Greenpeace Council (Greenpeace International) κ.λπ. άσκησαν, δυνάμει του άρθρου 49 του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου, αναίρεση κατά της διατάξεως του Πρωτοδικείου, της 9ης Αυγούστου 1995, Greenpeace κατά Επιτροπής, T-585/93 (Συλλογή 1995, σ.ΠΙ-2205, στο εξής: ανααιρεσιβαλλόμενη διάταξη), καθόσον έκρινε απαράδεκτη την προσφυγή

τους με την οποία ζητούσαν την ακύρωση της αποφάσεως της Επιτροπής η οποία ελήφθη μεταξύ 7ης Μαρτίου 1991 και 29ης Οκτωβρίου 1993, περί καταβολής στο Βασίλειο της Ισπανίας 12 εκατ. ECU ή άλλων ποσών αυτού του ύψους κατ' εφαρμογή της αποφάσεως C (91) 440, περί της οικονομικής συνδρομής του Ευρωπαϊκού Ταμείου Περιφερειακής Αναπτύξεως για την κατασκευή δύο σταθμών παραγωγής ηλεκτρικής ενέργειας στις Καναρίους Νήσους (Γκραν-Κανάρια και Τενερίφη).

- 2 Κατά την αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη το ιστορικό της διαφοράς είναι το ακόλουθο:

«1 Στις 7 Μαρτίου 1991, βάσει του κανονισμού (ΕΟΚ) 1787/84 του Συμβουλίου, της 19ης Ιουνίου 1984, για το Ευρωπαϊκό Ταμείο Περιφερειακής Αναπτύξεως (ΕΕ L 169, σ. 1, στο εξής: βασικός κανονισμός), όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 3641/85 του Συμβουλίου, της 20ής Δεκεμβρίου 1985 (ΕΕ L 350, σ. 40), η Επιτροπή εξέδωσε την απόφαση C (91) 440, για τη χορήγηση στο Βασίλειο της Ισπανίας χρηματοδοτικής ενισχύσεως του Ευρωπαϊκού Ταμείου Περιφερειακής Αναπτύξεως (στο εξής: ΕΤΠΑ), ίσης, κατ' ανώτατο όριο, με 108 578 419 ECU, για επενδύσεις υποδομής. Επρόκειτο για σχέδιο κατασκευής από την Unión Eléctrica de Canarias SA (στο εξής: Unelco) δύο σταθμών παραγωγής ηλεκτρικής ενέργειας στις Καναρίους Νήσους, και συγκεκριμένα στην Γκραν Κανάρια και στην Τενερίφη.

2 Η κοινοτική χρηματοδότηση της κατασκευής των δύο σταθμών ηλεκτρικής ενέργειας θα γινόταν τμηματικά κατά τη διάρκεια τεσσάρων ετών, από το 1991 έως το 1994, και επρόκειτο να καταβληθούν με ετήσιες δόσεις (άρθρα 1 και 3 και παραρτήματα II και III της αποφάσεως). Η ανάληψη δαπανών που προβλεπόταν στον προϋπολογισμό για το πρώτο έτος (1991), ύψους 28 953 000 ECU (άρθρο 1 της αποφάσεως), ήταν απαιτητή κατά την έκδοση της αποφάσεως από την καθής (παράρτημα III, σημείο Α.4, της αποφάσεως). Οι μεταγενέστερες χρηματικές καταβολές, που εξαρτώνταν από το χρηματοπιστωτικό σχέδιο του έργου καθώς και από την πρόοδο των εργασιών για την κατασκευή του, επρόκειτο να καλύψουν τα σχετικά με τις προβλεπόμενες εργασίες έξοδα, που είχαν νομίμως εγκριθεί από το εν λόγω κράτος μέλος (άρθρα 1 και 3 της αποφάσεως). Σύμφωνα με το άρθρο 5 της αποφάσεως, η Επιτροπή μπορούσε να μειώσει την ενίσχυση για το επίδικο έργο ή να αναστείλει τη χορήγησή της, εάν από τον έλεγχο του έργου αυτού προέκυπταν παρατυπίες, και ειδικότερα ουσιώδης μεταβολή επηρεάζουσα τους όρους εκτελέσεώς του, χωρίς να έχει ζητηθεί προηγουμένως η έγκριση της Επιτροπής (βλ. επίσης σημεία Α.20, Α.21 και C.2 του παραρτήματος III της αποφάσεως).

3 Με επιστολή της 23ης Δεκεμβρίου 1991, η Aurora González González και ο Pedro Melián Castro, οι προσφεύγοντες υπ' αριθ. 5 και 6, πληροφόρησαν την Επιτροπή περί της παρανομίας των εργασιών που είχαν αρχίσει στην Γκραν Κανάρια, λόγω του ότι η Unelco είχε παραλείψει να εκπονήσει, συμφώνως προς την οδηγία 85/337/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 27ης Ιουνίου 1985, για την εκτίμηση των επιπτώσεων ορισμένων σχεδίων δημοσίων και ιδιωτικών έργων στο περιβάλλον (ΕΕ L 175, σ. 40, στο εξής: οδηγία 85/337), μελέτη εκτιμήσεως των επιπτώσεων στο περιβάλλον και ζήτησαν από την Επιτροπή να παρέμβει για να σταματήσουν οι εργασίες. Η επιστολή τους πρωτοκολλήθηκε υπό τον αριθμό 4084/92.

4 Με επιστολή της 23ης Νοεμβρίου 1992, ο Domingo Viera González, ο δεύτερος προσφεύγων, ζήτησε την υποστήριξη της Επιτροπής, λόγω του ότι η Unelco είχε ήδη αρχίσει εργασίες στην Γκραν Κανάρια και στην Τενερίφη, χωρίς η Comisión de urbanismo y medio ambiente de Canarias (Επιτροπή των Καναριών για την πολεοδομία και το περιβάλλον, στο εξής: CUMAC) να έχει διατυπώσει τη γνώμη της σχετικά με τις επιπτώσεις στο περιβάλλον, σύμφωνα με την εθνική νομοθεσία που έχει εφαρμογή εν προκειμένω. Η επιστολή αυτή πρωτοκολλήθηκε υπό τον αριθμό 5151/92.

5 Στις 3 Δεκεμβρίου 1992 η CUMAC διατύπωσε δύο γνώμες σχετικά με τις επιπτώσεις στο περιβάλλον της κατασκευής των σταθμών παραγωγής ηλεκτρικής ενέργειας στην Γκραν Κανάρια και στην Τενερίφη, οι οποίες δημοσιεύθηκαν στο *Boletín oficial de Canarias* στις 26 Φεβρουαρίου και στις 3 Μαρτίου 1993 αντιστοίχως.

6 Στις 26 Μαρτίου 1993 η Tagoror Ecologista Alternativo, τοπική οργάνωση για την προστασία του περιβάλλοντος με έδρα την Τενερίφη (στο εξής: TEA), δέκατη όγδοη προσφεύγουσα, υπέβαλε διοικητική προσφυγή κατά της γνώμης της CUMAC σχετικά με τις επιπτώσεις στο περιβάλλον του σχεδίου κατασκευής σταθμού παραγωγής ηλεκτρικής ενέργειας στην Τενερίφη. Στις 2 Απριλίου 1993 η Comisión Canaria contra la contaminación (επιτροπή των Καναριών Νήσων κατά της ρυπάνσεως, στο εξής: CIC), τοπική οργάνωση για την προστασία του περιβάλλοντος, δέκατη ένατη προσφεύγουσα, υπέβαλε επίσης διοικητική προσφυγή κατά της γνώμης της CUMAC σχετικά με τις επιπτώσεις στο περιβάλλον των δύο σχεδίων κατασκευής στην Γκραν Κανάρια και στην Τενερίφη.

7 Στις 18 Δεκεμβρίου 1993 η Greenpeace Spain, ένωση για την προστασία του περιβάλλοντος, που είναι υπεύθυνη στην Ισπανία για την πραγματοποίηση εντός της χώρας αυτής των στόχων της Stichting Greenpeace Council, ιδρύματος για τη διατήρηση της φύσεως με έδρα τις Κάτω Χώρες (στο εξής: Greenpeace), πρώτη προσφεύγουσα, προσέβαλε ενώπιον δικαστηρίου το κύρος των διοικητικών αδειών που δόθηκαν στην Unelco από το Περιφερειακό Υπουργείο Βιομηχανίας, Εμπορίου και Καταναλώσεως των Καναρίων Νήσων.

8 Με επιστολή της 17ης Μαρτίου 1993 προς τον γενικό διευθυντή της Γενικής Διευθύνσεως “Περιφερειακές Πολιτικές” της Επιτροπής (στο εξής: ΓΔ XVI), η Greenpeace ζήτησε από την Επιτροπή να της επιβεβαιώσει εάν είχαν καταβληθεί στην Περιφερειακή Κυβέρνηση των Καναρίων Νήσων κοινοτικά διαρθρωτικά κεφάλαια για την κατασκευή δύο σταθμών παραγωγής ηλεκτρικής ενέργειας και να της γνωστοποιήσει τις ημερομηνίες καταβολής των εν λόγω κεφαλαίων.

9 Με επιστολή της 13ης Απριλίου 1993 ο γενικός διευθυντής της ΓΔ XVI κάλεσε την Greenpeace να “αναγνώσει την απόφαση C (91) 440”, η οποία περιείχε, κατά την άποψή του, “αφενός διευκρινίσεις επί του θέματος των ιδιαίτερων όρων που έπρεπε να τηρήσει η Unelco προκειμένου να επιτύχει τη χορήγηση της κοινοτικής ενισχύσεως και αφετέρου το σχέδιο χρηματοδοτήσεως”.

10 Με επιστολή της 17ης Μαΐου 1993, η Greenpeace ζήτησε από την Επιτροπή να της κοινοποιήσει όλα τα στοιχεία σχετικά με τα μέτρα τα οποία είχε λάβει όσον αφορά την κατασκευή των δύο σταθμών παραγωγής ηλεκτρικής ενέργειας στις Καναρίους Νήσους, σύμφωνα με το άρθρο 7 του κανονισμού (ΕΟΚ) 2052/88 του Συμβουλίου, της 24ης Ιουνίου 1988, για την αποστολή των διαρθρωτικών ταμείων, την αποτελεσματικότητά τους και τον συντονισμό των παρεμβάσεών τους μεταξύ τους καθώς και με τις παρεμβάσεις της Ευρωπαϊκής Τράπεζας Επενδύσεων και των άλλων υφισταμένων χρηματοδοτικών οργάνων (ΕΕ L 185, σ. 9, στο εξής: κανονισμός 2052/88), το οποίο προβλέπει ότι “οι ενέργειες που αποτελούν αντικείμενο χρηματοδοτήσεως από τα Διαρθρωτικά Ταμεία, από την ΕΤΕπ ή από άλλο υφιστάμενο χρηματοδοτικό όργανο πρέπει να συμφωνούν με τις διατάξεις των Συνθηκών και των πράξεων που θεσπίζονται δυνάμει αυτών, καθώς και με τις κοινοτικές πολιτικές, συμπεριλαμβανομένων όσων αφορούν την προστασία του περιβάλλοντος”.

11 Με επιστολή της 23ης Ιουνίου 1993, ο γενικός διευθυντής της ΓΔ XVI απάντησε στην Greenpeace ως ακολούθως: "I regret to say that I am unable to supply this information since it concerns the internal decision making procedures of the Commission (...), but I can assure you that the Commission's decision was taken only after full consultation between the various services of the concerned." ("Δεν μπορώ δυστυχώς να σας παράσχω αυτά τα στοιχεία, επειδή αφορούν τις εσωτερικές διαδικασίες λήψης αποφάσεων από την Επιτροπή (...), μπορώ όμως να σας διαβεβαιώσω ότι η Επιτροπή έλαβε την απόφασή της μόνον κατόπιν ευρείας διαβουλεύσεως μεταξύ των διαφόρων υπηρεσιών της.")

12 Στις 29 Οκτωβρίου 1993 στα γραφεία της Επιτροπής στις Βρυξέλλες έγινε συνάντηση της Greenpeace και της ΓΔ XVI, όσον αφορά τη χρηματοδότηση από το ΕΤΠΑ της κατασκευής των σταθμών παραγωγής ηλεκτρικής ενέργειας στην Γκραν Κανάρια και στην Τενερίφη.»

3 Υπό τις συνθήκες αυτές, με δικόγραφο που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 21 Δεκεμβρίου 1993, οι αναιρεσείοντες άσκησαν προσφυγή με αίτημα την ακύρωση της αποφάσεως της Επιτροπής περί καταβολής συμπληρωματικώς στην Ισπανική Κυβέρνηση, επί πλέον της πρώτης δόσεως των 28 953 000 ECU, 12 000 000 ECU για την κάλυψη αναλήψεως δαπανών κατασκευής των δύο σταθμών παραγωγής ηλεκτρικής ενέργειας στις Καναρίους Νήσους (Γκραν-Κανάρια και Τενερίφη). Η απόφαση αυτή ελήφθη, μεταξύ της 7ης Μαρτίου 1991, ημερομηνίας εκδόσεως της αποφάσεως C (91) 340, και της 29ης Οκτωβρίου 1993, ημερομηνίας κατά την οποία η Επιτροπή, κατά την προαναφερθείσα συνάντηση με την Greenpeace, καίτοι αρνήθηκε να παράσχει στην Greenpeace διευκρινίσεις σχετικά με τη χρηματοδότηση της κατασκευής των δύο σταθμών παραγωγής ηλεκτρικής ενέργειας στις Καναρίους Νήσους, επιβεβαίωσε ότι είχε ήδη καταβληθεί στην Ισπανική Κυβέρνηση, στο πλαίσιο της εφαρμογής της αποφάσεως C (91) 440, ποσό συνολικού ύψους 140 000 000 ECU.

4 Με χωριστό δικόγραφο που κατέθεσε στις 22 Φεβρουαρίου 1994 στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου, η Επιτροπή υπέβαλε ένσταση απαραδέκτου προς στήριξη της οποίας προέβαλε δύο ισχυρισμούς, από τους οποίους ο πρώτος αντλείται από τη φύση της προσβαλλομένης πράξεως και ο δεύτερος από την έλλειψη ενεργητικής νομιμοποίησεως των προσφευγόντων.

- 5 Με την αναιρεσιβαλλομενη διάταξη το Πρωτοδικείο δέχθηκε την ένσταση και κήρυξε την προσφυγή απαράδεκτη.
- 6 Σχετικά με τους ισχυρισμούς που προέβαλε η Επιτροπή προς στήριξη της ενστάσεως απαράδεκτου, το Πρωτοδικείο έκρινε, στη σκέψη 46, ότι έπρεπε να εξετάσει, κατ' αρχάς, αν οι προσφεύγοντες νομιμοποιούνται ενεργητικώς, προτού εξετάσει αν η πράξη που προσβάλλουν αποτελεί απόφαση κατά την έννοια του άρθρου 173 της Συνθήκης ΕΚ.
- 7 Κατ' αρχάς, ως προς την ενεργητική νομιμοποίηση των προσφευγόντων ιδιωτών, το Πρωτοδικείο υπενθύμισε, πρώτον, στη σκέψη 48, την πάγια νομολογία του Δικαστηρίου κατά την οποία τα υποκείμενα δικαίου εκτός από τους αποδέκτες της αποφάσεως δεν μπορούν να ισχυρίζονται ότι η απόφαση τα αφορά ατομικά παρά μόνον εάν η απόφαση αυτή τα θίγει λόγω ορισμένων ιδιαιτέρων ιδιοτήτων που έχουν ή λόγω μιας πραγματικής καταστάσεως η οποία τα χαρακτηρίζει σε σχέση με κάθε άλλο πρόσωπο και εκ του γεγονότος αυτού τα εξατομικεύει κατά ανάλογο τρόπο προς εκείνο του αποδέκτη (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 15ης Ιουλίου 1963, 25/62 Plaumann κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1954-1964, σ. 937· της 14ης Ιουλίου 1983, 231/82, Spijker κατά Επιτροπής, Συλλογή 1983, σ. 2559· της 21ης Μαΐου 1987, 97/85, Deutsche Lebensmittelwerke κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1987, σ. 2265· της 19ης Μαΐου 1993, C-198/91, Cook κατά Επιτροπής (Συλλογή 1993, σ. I-2487), και της 15ης Ιουνίου 1993, C-225/91, Maiga κατά Επιτροπής, Συλλογή 1993, σ. I-3203· αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 19ης Μαΐου 1994, T-2/93, Air France κατά Επιτροπής, Συλλογή 1994, σ. II-323, και T-465/93, Consorzio gruppo di azione locale «Murgia Messapica» κατά Επιτροπής, Συλλογή 1994, σ. II-361).
- 8 Το Πρωτοδικείο στη συνέχεια αποφάσισε να εξετάσει, στη σκέψη 49, την άποψη των προσφευγόντων κατά την οποία αυτό θα έπρεπε να αποδεσμευθεί από τους περιορισμούς που απορρέουν από την εν λόγω νομολογία και να συγκεντρώσει την προσοχή του στο γεγονός μόνον ότι οι τρίτοι προσφεύγοντες υπέστησαν ή θα μπορούσαν να υποστούν ζημία λόγω των σοβαρών επιπτώσεων που έχει για το περιβάλλον η παράνομη συμπεριφορά των κοινοτικών οργάνων.
- 9 Το Πρωτοδικείο τόνισε σχετικώς, στη σκέψη 50, ότι, μολονότι η πάγια νομολογία του Δικαστηρίου αφορά κατ' αρχήν υποθέσεις που έχουν σχέση με οικονομικής φύσεως συμφέροντα, εντούτοις το ουσιώδες κριτήριο που έθεσε η νομολογία αυτή (δηλαδή η συνδρομή επαρκών στοιχείων ώστε ο τρίτος

προσφεύγων να μπορεί να ισχυρισθεί ότι θίγεται από την προσβαλλόμενη απόφαση κατά τρόπο που τον χαρακτηρίζει σε σχέση με κάθε άλλο πρόσωπο) εξακολουθεί να ισχύει, οποιαδήποτε και αν είναι η φύση των θιγόμενων οικονομικών ή άλλων συμφερόντων των προσφευγόντων.

- 10 Προς τούτο το Πρωτοδικείο έκρινε, στη σκέψη 51, ότι το κριτήριο που πρότειναν οι προσφεύγοντες για να εκτιμηθεί η ενεργητική τους νομιμοποίηση, δηλαδή η ύπαρξη ζημίας την οποία έχουν υποστεί ή πρόκειται να υποστούν, δεν αρκεί, καθεαυτό, για την ενεργητική νομιμοποίηση του προσφεύγοντος, εφόσον τη ζημία αυτή ενδέχεται γενικά και αόριστα να υποστούν πολλοί ιδιώτες που δεν μπορούν καθοριστούν εκ των προτέρων, ώστε να εξατομικεύονται κατά τρόπο ανάλογο προς εκείνον του αποδέκτη της αποφάσεως, σύμφωνα με την προαναφερθείσα νομολογία. Το Πρωτοδικείο τόνισε, επίσης, ότι το συμπέρασμα αυτό δεν αναιρείται από τη νομολογιακή πρακτική των εθνικών δικαστηρίων, κατά την οποία η ενεργητική νομιμοποίηση μπορεί να εξαρτάται από την ύπαρξη μόνον επαρκούς συμφέροντος των προσφευγόντων, δεδομένων των προϋποθέσεων που θέτει το άρθρο 173, τέταρτο εδάφιο, της Συνθήκης.
- 11 Το Πρωτοδικείο κατέληξε επομένως, στη σκέψη 52, ότι η άποψη των προσφευγόντων ότι η ενεργητική νομιμοποίησή τους πρέπει να εκτιμηθεί υπό το φως άλλων κριτηρίων εκτός αυτών που έχουν ήδη καθοριστεί νομολογιακώς δεν μπορεί να γίνει δεκτή και, κατά συνέπεια, στη σκέψη 53, έκρινε ότι η νομιμοποίησή τους πρέπει να κριθεί βάσει των κριτηρίων που έχει θέσει η ~~εν~~ λόγω νομολογία.
- 12 Συναφώς, το Πρωτοδικείο διαπίστωσε, κατ' αρχάς, στις σκέψεις 54 και 55, ότι η αντικειμενική ιδιότητα του «κατοίκου της περιοχής», του «αλιέα», του «γεωργού», ή η ιδιότητα του ατόμου που ανησυχεί για τις συνέπειες που ενδέχεται να έχει η κατασκευή των δύο σταθμών παραγωγής ηλεκτρικής ενέργειας επί του τοπικού τουρισμού, επί της υγείας των κατοίκων των Καναρίων Νήσων και επί του περιβάλλοντος, που επικαλέστηκαν οι προσφεύγοντες, δεν διαφέρει από την ιδιότητα του συνόλου των ατόμων που κατοικούν ή ασκούν δραστηριότητα στις εν λόγω περιοχές και ότι, επομένως, οι προσφεύγοντες επηρεάζονται από την προσβαλλόμενη απόφαση ακριβώς όπως και οποιοσδήποτε άλλος κάτοικος της περιοχής, αλιέας, γεωργός ή τουρίστας ο οποίος βρίσκεται πραγματικά ή δυνητικά στην ίδια κατάσταση.

- 13 Τέλος, το Πρωτοδικείο διαπίστωσε, στη σκέψη 56, ότι ούτε το γεγονός ότι ορισμένοι προσφεύγοντες κατέθεσαν καταγγελία στην Επιτροπή τους νομιμοποιεί ενεργητικώς κατά το άρθρο 173, δεδομένου ότι, στον τομέα των χρηματοδοτικών συνδρομών που χορηγούνται από το ΕΤΠΑ, δεν προβλέπονται ειδικές διαδικασίες συμμετοχής των ιδιωτών στη λήψη, εκτέλεση και παρακολούθηση της εφαρμογής των αποφάσεων. Κατά τη νομολογία του Δικαστηρίου, πρόσωπο το οποίο δεν ζητεί από κοινοτικό όργανο να λάβει απόφαση έναντι αυτού, αλλά να κινηθεί διαδικασία έρευνας έναντι τρίτων, παρ' όλον ότι μπορεί να θεωρηθεί ως εμμέσως ενδιαφερόμενο, δεν βρίσκεται πάντως ακριβώς στη θέση του πραγματικού ή δυνητικού αποδέκτη πράξεως δεκτικής ακυρώσεως βάσει του άρθρου 173 της Συνθήκης (απόφαση της 10ης Ιουνίου 1982, 264/81, Lord Bethell κατά Επιτροπής, Συλλογή 1982, σ. 2277).
- 14 Προκειμένου, εξάλλου, για την ενεργητική νομιμοποίηση των προσφευγουσών ενώσεων, το Πρωτοδικείο υπενθύμισε, στη σκέψη 59, την πάγια νομολογία κατά την οποία πράξη η οποία θίγει τα γενικά συμφέροντα μιας κατηγορίας πολιτών δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι αφορά ατομικά, κατά την έννοια του άρθρου 173, τέταρτο εδάφιο, της Συνθήκης, την ένωση η οποία έχει συσταθεί για να προωθεί τα συλλογικά συμφέροντα της κατηγορίας αυτής και, συνεπώς, η ένωση αυτή δεν νομιμοποιείται να ασκήσει προσφυγή ακυρώσεως, όταν τα μέλη της δεν νομιμοποιούνται ατομικώς προς τούτο (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 14ης Δεκεμβρίου 1962, 19/62 έως 22/62, *Fédération nationale de la boucherie en gros et du commerce en gros des viandes* κ.λπ. κατά Συμβουλίου, Συλλογή τόμος 1954-1964, σ. 845· και της 18ης Μαρτίου 1975, 72/74, *Union Syndicale—Service public européen* κ.λπ. κατά Συμβουλίου, Συλλογή τόμος 1975, σ. 141· διάταξη του Δικαστηρίου της 11ης Ιουλίου 1979, 60/79, *Fédération nationale des producteurs de vins de table et vins de pays* κατά Επιτροπής, ECR 1979, σ. 2429· απόφαση του Δικαστηρίου της 10ης Ιουλίου 1986, 282/85, *DEFI* κατά Επιτροπής, Συλλογή 1986, σ. 2469· διάταξη του Δικαστηρίου της 5ης Νοεμβρίου 1986, 117/86, *UFADE* κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, Συλλογή 1986, σ. 3255, σκέψη 12· απόφαση του Πρωτοδικείου της 6ης Ιουλίου 1995, T-447/93, T-448/93 και T-449/93, *AI TEC* κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1995, σ. II-1971, σκέψεις 58 και 59). Αφού το Πρωτοδικείο έκρινε ότι η προσβαλλόμενη απόφαση δεν αφορά ατομικώς τους προσφεύγοντες ιδιώτες, αποφάνθηκε, στη σκέψη 60, ότι δεν αφορά ατομικώς ούτε τα μέλη των προσφευγουσών ενώσεων, ως κατοίκους της Γκραν-Κανάρια και της Τενερίφης.
- 15 Το Πρωτοδικείο υπενθύμισε επίσης, στη σκέψη 59, ότι η ύπαρξη ιδιαίτερων περιστάσεων όπως ο ρόλος που έχει διαδραματίσει μια ένωση στο πλαίσιο της διαδικασίας που κατέληξε στην έκδοση πράξεως κατά την έννοια του άρθρου 173 της Συνθήκης μπορεί να δικαιολογήσει το παραδεκτό προσφυγής που

ασκείται από ένωση, τα μέλη της οποίας δεν αφορά άμεσα και ατομικά η επίδικη πράξη (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 2ας Φεβρουαρίου 1988, Van der Kooy κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1988, σ. 219, και της 24ης Μαρτίου 1993, C-313/90, CIRFS κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1993, σ. I-1125).

- 16 Πάντως, στη σκέψη 62, το Πρωτοδικείο έκρινε ότι η ανταλλαγή αλληλογραφίας και η συνάντηση την οποία είχε με την Επιτροπή η Greenpeace αναφορικά με τη χρηματοδότηση του σχεδίου κατασκευής των δύο σταθμών παραγωγής ηλεκτρικής ενέργειας στις Καναρίους Νήσους δεν αποτελούν ιδιαίτερες περιστάσεις δεδομένου ότι η Επιτροπή δεν κίνησε, πριν την έκδοση της προσβαλλομένης αποφάσεως, καμία διαδικασία στην οποία να είχε μετάσχει η Greenpeace ούτε συνδιαλέχθηκε καθ' οιονδήποτε τρόπο με την Greenpeace επί της εκδόσεως της βασικής αποφάσεως C (91) 440 και/ή της επίδικης αποφάσεως.
- 17 Με την αίτησή τους αναιρέσεως οι αναιρεσείοντες υποστηρίζουν ότι το Πρωτοδικείο, εξετάζοντας αν η προσβαλλόμενη πράξη της Επιτροπής τους αφορούσε ατομικά κατά την έννοια του άρθρου 173 της Συνθήκης, προέβη σε εσφαλμένη ερμηνεία και εφαρμογή αυτής της διατάξεως και ότι, εφαρμόζοντας τη νομολογία του Δικαστηρίου περί οικονομικών ζητημάτων και δικαιωμάτων, κατά την οποία ένας ιδιώτης πρέπει να ανήκει σε «κλειστό κύκλο» για να θεωρηθεί ότι μια κοινοτική πράξη τον αφορά ατομικά, δεν έλαβε υπόψη του τη φύση και τον ειδικό χαρακτήρα των περιβαλλοντικών συμφερόντων επί των οποίων στήριξαν την προσφυγή τους.
- 18 Ειδικότερα, οι αναιρεσείοντες υποστηρίζουν, πρώτον, ότι ο τρόπος με τον οποίο το Πρωτοδικείο προσέγγισε το ζήτημα οδηγεί σε νομικό κενό στον τομέα του ελέγχου της τηρήσεως της κοινοτικής νομοθεσίας περί του περιβάλλοντος, δεδομένου ότι στον τομέα αυτόν τα συμφέροντα είναι εκ της φύσεώς τους κοινά και αδιαίρετα, τα αντίστοιχα δε δικαιώματα μπορεί να κατέχει δυναμικώς μεγάλος αριθμός ιδιωτών, ώστε να μη μπορεί ποτέ να υπάρξει κλειστός κύκλος προσφευγόντων που να ικανοποιεί τα κριτήρια που έθεσε το Πρωτοδικείο.
- 19 Φρονούν, εξάλλου, ότι το νομικό αυτό κενό δεν μπορεί να καλυφθεί με τη δυνατότητα κινήσεως διαδικασίας ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων. Μια

τέτοια διαδικασία, η οποία πράγματι κινήθηκε στην προκειμένη περίπτωση, η οποία αφορά τη μη τήρηση εκ μέρους των ισπανικών αρχών των υποχρεώσεων που υπέχουν από την οδηγία 85/337, δεν αφορά πάντως τη νομιμότητα της πράξεως της Επιτροπής, δηλαδή την κατά το κοινοτικό δίκαιο νομιμότητα της εκ μέρους της καταβολής διαρθρωτικών κεφαλαίων, διότι η καταβολή αυτή παραβιάζει υποχρέωση στον τομέα του περιβάλλοντος.

- 20 Οι αναιρεσείοντες υποστηρίζουν, δεύτερον, ότι πεπλανημένως το Πρωτοδικείο έκρινε, στη σκέψη 51 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, ότι η παραπομπή στις εθνικές νομοθεσίες περί ενεργητικής νομιμοποίησης είναι άστοχη στο πλαίσιο του άρθρου 173. Η λύση που επέλεξε το Πρωτοδικείο αντιφάσκει προς εκείνη που επιβάλλουν οι νομολογιακές και νομοθετικές εξελίξεις σε εθνικό επίπεδο, καθώς και το διεθνές δίκαιο. Κατά τους αναιρεσείοντες, από την «τελική έκθεση ως προς τη δυνατότητα προσφυγής στη δικαιοσύνη (1992)», που συνέταξε για την Επιτροπή το Ινστιτούτο ΟΚΟ και εκθέτει την κατάσταση ως προς το θέμα της ενεργητικής νομιμοποίησης στις σχετικές με το περιβάλλον υποθέσεις, προκύπτει ότι, αν αυτοί είχαν προσφύγει σε δικαστήριο κράτους μέλους, οι προσφυγές όλων ή ορισμένων εξ αυτών θα είχαν κριθεί παραδεκτές. Οι αναιρεσείοντες προσθέτουν ότι οι προαναφερθείσες εξελίξεις επηρεάστηκαν από το αμερικανικό δίκαιο, καθόσον το Supreme Court αποφάνθηκε το 1972, στην υπόθεση Sierra Club κατά Morton, 405 U. S. 727, 31 Led 2d 636 (1972), 643 ότι «Το ευ ζην στον τομέα της αισθητικής και του περιβάλλοντος αποτελεί, όπως και η οικονομική ευημερία, σημαντικό παράγοντα της ποιότητας ζωής της κοινωνίας μας και, για να επωφελείται δε ένας μεγάλος και όχι μικρός αριθμός προσώπων, τα σχετικά με το περιβάλλον συμφέροντα αξίζουν επίσης δικαστικής προστασίας με την παροχή της δυνατότητας κινήσεως της ένδικης διαδικασίας.»

- 21 Οι αναιρεσείοντες υποστηρίζουν, τρίτον, ότι ο τρόπος με τον οποίο το Πρωτοδικείο προσέγγισε το πρόβλημα στην αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη είναι ασυμβίβαστος τόσο με τη νομολογία του Δικαστηρίου όσο και με τις διακηρύξεις των κοινοτικών οργάνων και των κυβερνήσεων των κρατών μελών στον τομέα του περιβάλλοντος. Όσον αφορά τη νομολογία, επικαλούνται εκείνη κατά την οποία η προστασία του περιβάλλοντος αποτελεί έναν από τους ουσιώδεις σκοπούς της Κοινότητας (αποφάσεις της 7ης Φεβρουαρίου 1985, 240/83, ADBHU, Συλλογή 1985, σ. 531, σκέψη 13, και της 20ής Σεπτεμβρίου 1988, 302/86, Επιτροπή κατά Δανίας, Συλλογή 1988, σ. 4607, σκέψη 8) και ισχυρίζονται ότι από την κοινοτική νομοθεσία περί περιβάλλοντος γεννώ-

νται για τους ιδιώτες δικαιώματα και υποχρεώσεις (αποφάσεις της 28ης Φεβρουαρίου 1991, C-131/88, Επιτροπή κατά Γερμανίας, Συλλογή 1991, σ. I-825, σκέψη 7, και της 30ής Μαΐου 1991, C-361/88, Επιτροπή κατά Γερμανίας, Συλλογή 1991, σ. I-2567, σκέψεις 15 και 16). Εξάλλου, στην προκειμένη περίπτωση, οι αναιρεσιόντες υποστηρίζουν ότι η επιχειρηματολογία τους για το ότι η απόφαση τους αφορά ατομικά στηρίζεται κυρίως στα ατομικά τους δικαιώματα όπως αυτά απορρέουν από την οδηγία 85/337, της οποίας τα άρθρα 6, παράγραφος 2, και 8 προβλέπουν τη δυνατότητα συμμετοχής στη διαδικασία εκτιμήσεως των επιπτώσεων ορισμένων προγραμμάτων επί του περιβάλλοντος (απόφαση της 11ης Αυγούστου 1995, C-431/92, Επιτροπή κατά Γερμανίας, Συλλογή 1995, σ. I-2189, σκέψεις 37 έως 40), και ότι εξατομικεύονται λόγω αυτών των δικαιωμάτων, όπως τα αναγνωρίζει και τα προστατεύει η απόφαση της Επιτροπής C (91) 440.

22 Οι αναιρεσιόντες επικαλούνται, στη συνέχεια, το πέμπτο πρόγραμμα δράσης στον τομέα του περιβάλλοντος (ΕΕ 1993, C 138, σ. 1), τη δεκάτη αρχή της Διακηρύξεως του Ρίο, την οποία επικύρωσε η Επιτροπή κατά τη διάσκεψη των Ηνωμένων Εθνών του 1992 για το περιβάλλον και την ανάπτυξη, την Ατζέντα 21, που υιοθετήθηκε κατά την ίδια διάσκεψη, τη Σύμβαση του Συμβουλίου της Ευρώπης περί αστικής ευθύνης απορρέουσας από ζημία προκληθείσα από επικίνδυνες για το περιβάλλον δραστηριότητες, καθώς και τη διαδικασία διοικητικού ελέγχου που εφαρμόζει η Παγκόσμια Τράπεζα σχετικά με τις πράξεις της που έχουν αρνητικές για το περιβάλλον συνέπειες (Παγκόσμια Τράπεζα, απόφαση 93-10, απόφαση IDA93-6, 22 Σεπτεμβρίου 1993, παράγραφος 12).

23 Τέταρτον, οι αναιρεσιόντες προτείνουν μια διαφορετική ερμηνεία του άρθρου 173, τέταρτο εδάφιο, της Συνθήκης. Για να κριθεί αν αφορά ατομικώς κάποιον προσφεύγοντα μια πράξη της Κοινότητας ενέχουσα παραβίαση κοινοτικών υποχρεώσεων στον τομέα του περιβάλλοντος, πρέπει να αποδειχθεί ότι ο προσφεύγων συγκεντρώνει τις ακόλουθες τρεις προϋποθέσεις:

α) υπέστη προσωπικώς (ή δύναται να υποστεί προσωπικώς) πραγματική ή δυνητική ζημία λόγω της προβαλλομένης παράνομης συμπεριφοράς του οικείου κοινοτικού οργάνου, για παράδειγμα λόγω της προσβολής των δικαιωμάτων του στον τομέα του περιβάλλοντος ή της προσβολής των συμφερόντων του στον τομέα του περιβάλλοντος,

β) ότι η ζημία πρέπει να οφείλεται στην προσβαλλόμενη πράξη,

γ) ότι η ζημία μπορεί να αποκατασταθεί με ευνοϊκή δικαστική απόφαση.

- 24 Οι αναιρεσεύοντες θεωρούν ότι πληρούν τις τρεις αυτές προϋποθέσεις. Ως προς την πρώτη προϋπόθεση, υποστηρίζουν ότι υπέβαλαν δηλώσεις όπου περιγράφουν τη ζημία που υπέστησαν από τις πράξεις της Επιτροπής. Ως προς τη δεύτερη, παρατηρούν ότι, με την καταβολή στο Βασίλειο της Ισπανίας των κεφαλαίων που χορηγήθηκαν δυνάμει της αποφάσεως C(91)440 για την υλοποίηση των σχεδίων που εκτελέστηκαν κατά παράβαση του κοινοτικού δικαίου περί του περιβάλλοντος, η Επιτροπή συνέβαλε άμεσα στη ζημία των συμφερόντων τους, δεδομένου ότι οι ισπανικές αρχές δεν διέθεταν καμία εξουσία εκτιμήσεως ως προς τη χρησιμοποίηση αυτών των κεφαλαίων. Όσον αφορά την τρίτη προϋπόθεση, οι αναιρεσεύοντες θεωρούν ότι, αν το Πρωτοδικείο είχε ακυρώσει την προσβαλλόμενη πράξη, η Επιτροπή δεν θα συνέχιζε τη χρηματοδότηση των έργων κατασκευής των σταθμών παραγωγής ηλεκτρικής ενέργειας, η οποία θα είχε προφανώς ανασταλεί μέχρι την ολοκλήρωση της διαδικασίας εκτιμήσεως των περιβαλλοντικών επιπτώσεων.
- 25 Όσον αφορά τις οργανώσεις προστασίας του περιβάλλοντος, οι αναιρεσεύοντες υποστηρίζουν ότι πρέπει να θεωρηθούν ως νομιμοποιούμενες ενεργητικώς αφού οι σκοποί τους αφορούν κυρίως την προστασία του περιβάλλοντος και όταν η προσβαλλόμενη κοινοτική πράξη αφορά ατομικώς ένα ή περισσότερα από τα μέλη τους, όπως επίσης, κατά τρόπο αυτοτελή, αφού επιδιώκουσες κυρίως την προστασία του περιβάλλοντος, αποδεικνύουν ότι έχουν ειδικό συμφέρον για το επίμαχο ζήτημα.
- 26 Οι αναιρεσεύοντες καταλήγουν, επικαλούμενοι την προαναφερθείσα απόφαση Plaumann κατά Επιτροπής, ότι το άρθρο 173 δεν πρέπει να ερμηνευθεί συσταλτικώς, δεδομένου ότι το γράμμα του δεν επιβάλλει την στηριζόμενη στην έννοια του «κλειστού κύκλου» προσέγγιση, όπως επιβεβαιώνει η νομολογία του Δικαστηρίου και του Πρωτοδικείου (αποφάσεις της 17ης Ιανουαρίου 1985, 11/82, Πειραιϊκή Πατραϊκή κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1985, σ. 207· της 16ης Μαΐου 1991, C-358/89, Extramet Insustrie κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1991, σ. I-2501· της 18ης Μαΐου 1994, C-309/89, Codorniu κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1994, σ. I-1853, και του Πρωτοδικείου της 14ης Σεπτεμβρίου 1995, T-480/93 και T-483/93, Antillean Rice Mills κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1995, σ. II-2305), αλλ' ότι πρέπει να ερμηνευθεί κατά τρόπο που να διασφαλίζει τα θεμελιώδη συμφέροντα στον τομέα του περιβάλλοντος και να προστατεύει αποτελεσματικά τα σχετικά ατομικά δικαιώματα (αποφάσεις ADBHU, προαναφερθείσα, σκέψη 13· της 15ης Μαΐου 1986, 222/84, Johnston,

Συλλογή 1986, σ. 1651, σκέψεις 13 έως 21, και της 15ης Οκτωβρίου 1987, 222/86, Heylens κ.λπ., Συλλογή 1987, σ. 4097, σκέψη 14).

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

- 27 Διαπιστώνεται κατ' αρχάς ότι η ερμηνεία του άρθρου 173, τέταρτο εδάφιο, της Συνθήκης, στην οποία κατέληξε το Πρωτοδικείο και βάσει της οποίας αποφάνθηκε ότι οι προσφεύγουσες δεν νομιμοποιούνται ενεργητικώς, είναι σύμφωνη με την πάγια νομολογία του Δικαστηρίου.
- 28 Πράγματι, όσον αφορά τα φυσικά πρόσωπα, από τη νομολογία που παρατίθεται στη σκέψη 48 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, η οποία παρατέθηκε στη σκέψη 7 της παρούσας απόφασης, προκύπτει ότι σε περίπτωση που, όπως εν προκειμένω, δεν ελήφθη υπόψη η ειδική κατάσταση του προσφεύγοντος κατά την έκδοση της πράξεως, η οποία τον αφορά γενικώς και αορίστως, πράγματι δε, όπως οποιοδήποτε άλλο πρόσωπο που βρίσκεται στην ίδια κατάσταση, η πράξη αυτή δεν αφορά ατομικώς τον προσφεύγοντα.
- 29 Το ίδιο ισχύει και για τις ενώσεις που στηρίζουν την ενεργητική τους νομιμοποίηση στο ότι η προσβαλλόμενη απόφαση αφορά ατομικώς τα άτομα που εκπροσωπούν. Για τους ίδιους λόγους που εκτέθηκαν στην προηγούμενη σκέψη, αυτό δεν ισχύει.
- 30 Προς αξιολόγηση των επιχειρημάτων με τα οποία οι αναιρεσείοντες επιχειρούν να αποδείξουν ότι η νομολογία του Δικαστηρίου που εφάρμοσε το Πρωτοδικείο δεν λαμβάνει υπόψη τη φύση και τον ειδικό χαρακτήρα των συμφερόντων εκείνων που σχετίζονται με το περιβάλλον και επί των οποίων στήριζαν τις προσφυγές τους, πρέπει να τονιστεί ότι η απόφαση κατασκευής των δύο επιμάχων σταθμών παραγωγής ηλεκτρικής ενέργειας είναι εκείνη που θα μπορούσε να θίξει τα δικαιώματα στον τομέα του περιβάλλοντος που προβάλλουν οι αναιρεσείοντες, δικαιώματα που απορρέουν από την οδηγία 85/337.
- 31 Συνεπώς, η προσβαλλόμενη απόφαση της Επιτροπής, που αφορά την κοινωνική χρηματοδότηση αυτών των σταθμών παραγωγής ηλεκτρικής ενέργειας, έμμεσα μόνο θα μπορούσε να θίξει τα δικαιώματα αυτά.

- 32 Ως προς το επιχείρημα των αναιρεσειόντων ότι η εφαρμογή της νομολογίας του Δικαστηρίου θα είχε ως συνέπεια, στην προκειμένη περίπτωση, να στερήσει τα δικαιώματα που έλκουν από την οδηγία 85/337 από κάθε αποτελεσματική δικαστική προστασία, επιβάλλεται να τονιστεί ότι, όπως προκύπτει από τη δικογραφία, η Grcepracec προσέβαλε ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων τις διοικητικές άδειες που χορηγήθηκαν στην Unelco, σχετικά με την κατασκευή αυτών των σταθμών παραγωγής ηλεκτρικής ενέργειας, οι δε TEA και CIC άσκησαν επίσης προσφυγές κατά της δηλώσεως της CUMAC της σχετικής με τις επιπτώσεις στο περιβάλλον των δύο κατασκευαστικών σχεδίων (βλ. σκέψεις 6 και 7 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, επαναλαμβανόμενες στη σκέψη της παρούσας απόφασης).
- 33 Καίτοι οι προσφυγές αυτές, όπως και η ασκηθείσα ενώπιον του Πρωτοδικείου, επιδιώκουν διαφορετικούς σκοπούς, στηρίζονται στα ίδια δικαιώματα που απορρέουν για τους πολίτες από την οδηγία 85/337, οπότε τα δικαιώματα αυτά τυγχάνουν εν προκειμένω πλήρους προστασίας από τα εθνικά δικαστήρια, τα οποία μπορούν ενδεχομένως να υποβάλουν προδικαστικό ερώτημα στο Δικαστήριο δυνάμει του άρθρου 177 της Συνθήκης.
- 34 Συνεπώς, το Πρωτοδικείο δεν υπέπεσε σε νομική πλάνη κρίνοντας την ενεργητική νομιμοποίηση των προσφευγόντων βάσει των κριτηρίων της νομολογίας του Δικαστηρίου που προεκτέθηκε στη σκέψη 7 της παρούσας απόφασης.
- 35 Συνεπώς, η αίτηση αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 36 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα. Δεδομένου ότι οι αναιρεσειόντες ηττήθηκαν, πρέπει να καταδικαστούν στα δικαστικά έξοδα. Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 4, του ίδιου Κανονισμού, το Βασίλειο της Ισπανίας, παρεμβαίνον, φέρει τα δικαστικά του έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

αποφασίζει:

- 1) Απορρίπτει την αίτηση αναιρέσεως.
- 2) Καταδικάζει τους αναιρεσείοντες στα δικαστικά έξοδα.
- 3) Το Βασίλειο της Ισπανίας φέρει τα δικαστικά του έξοδα.

Rodríguez Iglesias

Gulmann

Ragnemalm

Wathelet

Mancini

Moitinho de Almeida

Karpcyn

Murray

Edward

Puissochet

Hirsch

Jann

Sevón

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 2 Απριλίου 1998.

Ο Γραμματέας

Ο Πρόεδρος

R. Grass

G. C. Rodríguez Iglesias